

Güneş Işığının Uzun Yolculuğu

Yavuz DEMİRKIRAN

Güneş Işığının Uzun Yolculuğu

Yavuz DEMİRKİRAN

Sabah gökyüzünün yükseklerinde, Işık adında küçük bir güneş ışını esneyerek uyandı. Altın sarısı bedenini gerip alev gibi saçlarından ışıltılar silkeledi. 'Bugün dünyayı keşfedeceğim!' dedi. 'Bana ihtiyaç duyulan bir yer bulmak istiyorum.' Neşeyle zıplayarak gökyüzünden aşağı kayd ve uzun yolculuğuna başladı.

Işık yeşil tepelerin ve uyuklu evlerin üzerinde süzüldü. Küçüktü, yaklaşık bir çocuğun ön kolu kadardı ve kehribar rengi gözleri merakla parlıyordu. Nereye gitse peşinden minik bir ışık izi geliyordu. 'Neler bulacağım?' diye merak etti. 'Benim gibi küçük bir güneş ışınına kimin ihtiyacı olacak?' Aşağıdaki dünya büyük ve telaşlı görünüyordu ve Işık kendini çok küçük hissetti.

Kısa süre sonra Işık, soğuk bir pencere kenarı olan küçük bir eve geldi. İçeride, Hazel Hanım adında yaşlı bir kadın leylak rengi hırkasıyla oturmuş, titriyordu. Gümüş saçları gevşek bir topuz yapılmıştı ve yuvarlak gözlükleri buğulanmıştı. 'Brrr, bugün hava soğuk,' dedi. Işık sıcak ışığını cama bastırdı. 'Ben yardım edebilirim!' diye fısıldadı ve pencere kenarı sıcacık oldu.

Hazel Hanım gülümsedi ve ellerini pencereye doğru uzattı. 'Ne güzel sıcak bir yer,' dedi. 'Bahar gelmiş gibi hissediyorum.' Işık daha parlak parladı. 'Bu kolaydı,' diye düşündü. 'Ama yeterli mi?' El sallayarak vedalaştı ve camda minik bir ışıltı bırakarak süzülüp gitti. Yaşlı kadın da el salladı ve kendini biraz daha az yalnız hissetti.

Sonra Işık, çiçeklerin hâlâ sıkıca kapalı olduğu bir bahçeye süzüldü. 'Günaydın, küçük çiçekler,' dedi. 'Uyanma zamanı!' Yumuşak ışığını tomurcukların üzerine tuttu. Tek tek yapraklarını açıp ona doğru uzandılar. 'Teşekkürler, Işık!' diye sevindiler. 'Açmamıza yardım ettin!' Işık mutlu oldu ama yine de yardımının yeterince büyük olup olmadığını merak etti.

Işık bir okul bahçesinin üzerinden geçti ve pencereden içeri baktı. İçeride, karanlık bir okuma köşesinde hiç ışık yoktu. Çocuklar kitaplarına gözlerini kısarak bakıyorlardı. 'Bunu düzeltebilirim,' dedi Işık. Camdan içeri süzüldü ve kitapların üzerinde havada durdu. Sıcak parıltısı sayfaları aydınlattı ve çocuklar sevinçle nefeslerini tuttu. 'Artık okuyabiliriz!' diye bağıldılar. Işık gülümsedi ama ışığı çok küçük görünüyordu.

Günler geçtikçe Işık birçok küçük şekilde yardım etti. Bir kedinin uyku yerini ısıttı ve ağlayan bir bebeği neşelendirdi. Ama her seferinde, 'Yapabildiğim tek şey bu mu? Işığım çok küçük,' diye merak etti. Üzülmeye ve cesareti kırılmaya başladı. 'Belki de büyük işler için yaratılmadım,' diye iç çekti. 'Belki yolculuğum önemli değil.'

Sonra Işık çok çok uzaklara, günlerdir kasvetli olan bir köye gitti. Kalın gri bulutlar güneşi kaplamıştı ve insanlar evlerinde kalıyordu. Sokaklar boştu ve pencereler karanlıktı. 'Olamaz,' dedi Işık. 'Bu köyün ışığa ihtiyacı var.' Derin bir nefes aldı ve sessiz evlere doğru süzüldü.

Köyde, Pip adında küçük bir çocuk bahçede oynuyordu. Pip'in dağınık kestane rengi saçları, burnunun üzerinde çilleri ve kocaman yeşil gözleri vardı. Mavi tulum ve sarı çizmeler giyyordu. Aniden minik bir ışıltı gözüne çarptı. 'Bakın!' diye bağırdı Pip. 'Küçük bir güneş ışıını!' Çizmeleri su birikintilerine sıçrayarak Işık'ın peşinden koştu.

Işık utandı. 'Merhaba,' dedi. 'Ben sadece küçük bir güneş ışıyım. Yardım edebilir miyim bilmiyorum.' Pip sırttı. 'Buradasın ya! Bu büyük bir yardım!' Pip arkadaşlarını ve ailesini çağırdı. 'Gelin bakın! Güneş geri döndü!' İnsanlar dışarı baktı ve Işık'ın yumuşak parıltısını görünce gülümsediler. Köy canlanmaya başladı.

Işık sıcak ışığını köy meydanına tuttu. Karanlık köşeleri aydınlattı ve soğuk taşları ısıttı. İnsanlar sandalyelerini çıkarıp onun parıltısında oturdular. 'Güneşi hissedeli çok uzun zaman olmuştu,' dedi bir fırıncı. 'Teşekkürler, küçük güneş ışını!' Işık'ın kehribar rengi gözleri parladı. 'Işığım küçük,' dedi. 'Ama yardım etmek iyi hissettiriyor.'

Pip Işık'ın etrafında dans etti. 'Bize umut getirdin!' diye sevindi çocuk. 'Bulutlar griyken gülümsemeyi unutmuştuk. Ama senin ışığın bize hatırlattı.' Işık mutlu yüzlere baktı. 'Yardımlımın çok küçük olduğunu düşünmüştüm,' dedi. 'Ama burada bir fark yarattı.' Pip başını salladı. 'Küçük şeyler çok önemlidir!'

Işık her zamankinden daha parlak parladı. Küçük bir güneş ışınının bile neşe getirebileceğini fark etti. 'Önemli olmak için büyük olmam gerekmiyor,' dedi. 'Sadece parlayabildiğim yerde parlamam yeterli.' Köylüler sevinçle bağırdı. Müzik çıkarıp sıcak ışıktaki dans ettiler. Işık'ın ısıltıları minik yıldızlar gibi parıldadı ve içi sevinçle doldu.

O günden sonra Işık köye sık sık gitti. Pencere kenarlarını ısıttı, çiçeklerin açmasına yardım etti ve okuma köşelerini aydınlattı. Ama bir daha boyutu yüzünden üzülmeydi. 'Küçük iyilikler insanları mutlu edebilir,' dedi Pip'e. 'Ve bu her şeyin en büyüğü.' Pip gülümsedi ve Işık gökyüzüne yükselirken el salladı.

Işık yolculuğuna devam etti, her zaman ihtiyaç duyulduğu yerleri aradı. Artık yumuşak ışığının umut ve neşe getirebileceğini biliyordu. Ve ne zaman cesareti kırılrsa, köyü ve Pip'in sözlerini hatırladı: 'Küçük şeyler gerçekten önemlidir.' Neşeli bir ışıltıyla Işık parlamaya devam etti, bir sonraki maceraya hazırды.

Ve böylece, güneş ışınının uzun yolculuęu herkese sıcak bir ders verdi: hiçbir iyilik asla çok küçük deęildir. İster bir pencere kenarını ısıtın ister bir köyü aydınlatın, ışığınız önemlidir. Işık hâlâ dünyayı dolaşıyor, altın parıltısını paylaşıyor ve gittięi her yerde biraz daha umut ve neşe bırakıyor.